

Svatý František

František, sluha a přítel Nejvyššího, se narodil v městě Assisi, stal se obchodníkem a skoro až do svých dvaceti let trávil čas povrchním životem. Pán jej zasáhl bíchem choroby a okamžitě jej přeměnil v jiného člověka, takže začal vynikat prorockým duchem. Když ho jednou spolu s mnoha dalšími spoluobčany vojáci z Perugia zajali a uvrhli do krutého vězení, ostatní se rmoutili, on jediný byl veselý, a když mu to jeho spoluvězně ověřovali, odpověděl jim: „Abyste věděli, proč se raduji: na celém světě mě budou uctívat jako svatého.“

Jednou šel do Říma jako pouťník. Svlékl svůj oděv, oblékl si oděv jednoho chudáka, sedl si před chrámem svatého Petra mezi chudáky a spolu s nimi chvilově jedl, jako by byl jeden z nich. Byl by to dělal častěji, kdyby se nebyl styděl před známými.

Starý nepřítel se pokoušel odvést ho od spásných předsevzetí, ukázal mu jednu ženu z jeho města s velkým hrbem a pohrozil mu, že její učení podobným, jestliže nepřestane s tím, co začal. Bůh mu však dodal sílu. František uslyšel hlas, který mu říkal: „Františku, ber věci hořké, jako by byly sladké, a pohrdej sám sebou, toužíš-li mě poznat.“ Jednou potkal malomocného, a tu třebaže lidé toho druhu vzbuzují velký odpor, přesto pamětliv božského hlasu přiběhl k němu a polbil ho, a malomocný okamžitě zmizel. Proto pospíšíl k příbýtkům malomocných, zbožně jim lbal ruce a daroval jim peníze.

110

Jednou vstoupil do kostela svatého Damiana, aby se pomodlil, a Kristův obraz ho záračně oslavil: „Františku, jdi a oprav můj dům. Vidíš přece, že je na spadnutí.“ V té chvíli jeho duše rozlétla a v jeho srdci se zářakem usadil soucit s Ukřizovaným. Svědomitě se staral o opravu kostela. Prodal, co měl, a peníze nabídl jednomu knězi, a když se ten ze strachu před jeho rodiči zpěchoval přijmout je, hodil je před ním na zem, jako by to byl bezcenný prach. Otec ho proto svázal a zavřel a František mu dal peníze zpátky, vrátil mu také oděv a úplně nahý utekl za Pánem a oblékl se do zíněného roucha. Sluha boží požádal potom jednoho prostáčka, aby mu byl otcem a požehnal mu, když ho jeho vlastní otec proklel.

Jednou v zimě viděl Františka, oblečeného v chatrné hadičky, ponořeného do modlitby a třesoucího se zimou, jeho vlastní bratr a řekl komusi: „Řekni Františkoví, aby ti prodal trochu svého potu!“ František to slyšel a okamžitě odpověděl: „Ten já prodám svému pánovi!“

Jednoho dne slyšel, co říkal Pán svým žákům, když je posílal kázat. Ihned začal ze všech sil všechno dodržovat, zůl si střevíce, oblékl si jedinou obyčejnou tuniku a opasek vyměnil za provaz. Jednou, když bylo všude plno sněhu, procházel lesem. Přepadli ho lupiči, ptali se ho, kdo je, a on jim řekl,

že je hlasatelem Božím. Oni ho chytili, hodili do sněhu a řekli: „Lež si tu, ty hlasate! Boží ze Zapadáková!“

Mnoho urozených i neurozených, duchovních i laiků pohrdlo světskou nádhrou a kráčelo v jeho stopách. Svatý otec je naučil dokonale plnit učení evangelia, držet se chudoby a jít cestou svatých prostoty. Kromě toho napsal pro sebe i pro své bratry současně i budoucí evangelickou řečoli a papež Innocenc ji schválil. Od té doby začal s ještě větší zápallem rozsevat semena slova Božího a obcházet s podivuhodnou horlivostí města i hrady.

(...)

Jednomu venkovanu, který na opuštěném místě umdlával žízni, svými modlitbami vyprosil pramen vody.

Jednomu bratrovi, který mu byl velmi blízký, prozradil z popudu Ducha svatého toto tajemství: „Dnes žije na zemi jeden sluha Boží, kvůli němuž Bůh nedovolí, aby hlad trápil lidi, dokud on bude žít.“ A vypravuje se, že tomu tak skutečně bylo. Když však František zemřel, vše se změnilo v pravý opak. Po své blažené smrti se František zjevil shora jmenovanému bratrovi a řekl mu: „Hle, už přichází hlad, jenuž Pán nedovolil přijít na zem, dokud jsem já žil.“

O Velikonocích bratři v klášteře v Grecciu vyzdobili stůl pečlivěji než obvykle, přikryli ho bílými ubrusy a postavili na něj skleněné nádobí. Když to muž Boží spatřil, hned zas odešel, posadil si na hlavu klobouk jednoho chudáka, který právě přišel, vzal si do ruky hůl, vyšel z domu a čekal u dveří. Když bratři jedli, volal ode dveří, aby pro lásku boží dali chudému a ne-mocnému pouťníkovi almužnu. Pozvali ho dovnitř, chudás vstoupil, sedl si

sám na podlahu a misku si položil do popela. Když to bratři viděli, velmi se tomu podívali. A on jim řekl: „Viděl jsem přistrojeny a ozdobeny stůl a vím, že to není kvůli chudásům, kteří chodí od jedněch dveří ke druhým.“

Chudobu u sebe i u jiných tak miloval, že ji nazýval svou paní, a když viděl někoho chudšího, než byl sám, hned mu záviděl a měl strach, že ho ten druhý překoná. Když jednoho dne potkal jakéhosi chudáčka, řekl svému druhu: „Nouze toho člověka nás velmi zahabuje a velmi kárá naši chudobu. Vždyť já jsem si místo svého bohatství zvolil za svou paní chudobu a hle, v tomhle člověku záti víc!“

(...)

Svatý František pln holubičí prostoty vybízel všechna stvoření k lásce ke Stvořiteli, kázal ptákům a oni ho poslouchali, hladil je a oni neodléтали, dokud je nepropustil. Vlaštoky švitořily, když kázal, avšak okamžitě zmlkly, jakmile jim to poručil. V Porciunku hned vedle jeho cely seděla na říkovníku cikáda a často zpívala. Muž Boží vztáhl ruku a zavolal ji: „Sestro má cikádo, pojd ke mně!“ Ona ihned poslechla a sedla si mu na ruku. On jí řekl: „Zpívej, sestro má cikádo, a chval svého Pána.“ Cikáda se ihned dala do zpěvu a vzdálila se, teprve až jí to dovoili.

Nikdy nezhasil svítilnu, pochodeň nebo svíčku, protože nechtěl svou rukou zatemnit jejich záti. Odstraňoval z cesty červy, aby je chodci svýma nohama nerozšlápli, a včelám dával předkládat med a nejlepší vína, aby ne-